

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΤΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ

ΦΟΥ περόσασε δόλοληρο το απόγευμά μας κινηρόντας στά φασάγγια τής 'Αγίας Τούτίας στό Ποατού, γρούσαμε μέ τόν 'Αζωβο στό 'Εταφιλό. 'Επειδή γρούσα άδειανός από τό κινηρό, βόηθα μερικά μανιτάρια άνάμεσα από τις καστανές του Σατελίε καί γέμισα μ' αυτά τό σάκο μου.

— Είσα τουλάχιστον βέβαιος ότι αυτά τά μανιτάρια δέν είνε δηλητηριώδη; — Έντελώς βέβαιος, του απάντησα.

— Σου τό λέω αυτό, έξακολούθησε ό 'Αζωβος, γιατί ξεφοοι μιά τραγική ιστορία, που με κάνει έξαφρατικά δίσπιστο προς τά μανιτάρια. Έγνώρισες τήν κ. Σαβινιέ;

— Αιτήν που τήν έλεγαν «Π όρωια Κορυζάνδη», επειδή έμμοιαζε έξαφρατικά με τήν είνουμένη του 'Ερρίκου IV ;... Ναι, θυμάμαι πως τήν συναντούσα συχνά στό σαλόνια, κατά τό 1895... Ήταν μιά καστανή γυναίκα με τρανταφρέλλνια έπιθεμιά, με μεγάλα μάτια, με έπέσσοιο στήθος καί με βασιλικούς ώμους, τους όποιους άφνε δυο μεσοφύδες γυναικός... Θυμάμαι ακόμα πως ήταν ή βασίλισσα των έπισήμων χορών επί ένα-δύο χρόνια...

Δέν μιλούσαν τότε στους κομμωτές κούλους παρά για τήν «ώραία κυρία ντέ Σαβινιέ»... 'Επειτα έξαφρατικά έξαφρατίστηκε καί δέν ξεναφάνθηκε πειά ποθενά... Κάποιος που έφτε, μιά μέρα, πως πέθανε από έγκεφαλική συμφόρηση...

— 'Ετσι πράγματι διεδόθη, μιά έδω έξηγγον άλλοιως από τόν αφίνδιο θάνατο... Θυμάσαι, μήπως, καί τό σκίζυγό της ;... Ήταν ένας κοντός, σκουατόδης άνδρας, με πρόσσοιο μορφή, με μάτια κραινοιακά καί με στενό μέτωπο... Στους χορούς, τόν έβλεπαν πάντοτε κοντά σε μιά πόρτα, σκουοφορημένο, να στέλόνετα στις μύτες τόν ποδιών του, για να παρακολούθη καί να επιβλέπει τή γυναίκα του, τήν όποια έζηλευσε τοιοιού 'Ο Σαβινιέ ήταν τέπος είνουνης επαρχιώτη, Μανιώδης κινηρός, βοτανολόγος κ' έντομολόγος, ήταν άντεπιστέλλων μέλος τής 'Ακαδημίας τών 'Επιστημών καί, ένδο τό Παρίσι τόν έπληρτε, μόλις βρωκόταν στην έξοχη γυνότα δια μιάς είνουσιμενης. Μόλις έφτανε ό 'Απρίλης, χωρίς να περιμένη τό τέλος τής σαζόν, άφραζε τή γυναίκα του από τους πειρασμούς τής Παρισινής ζωής καί τήν έφερνε έδω, στό Ποατού, στην έρημιά, όπου ή ζήλεια του ήσάχαζε για κάμποσους μήνες...

II

— Μά— έξακολούθησε ό φίλος μου— ποτέ καί ποθενά δέν μπορεί να είνε κανείς βέβαιος για τίποτε... Σε διώ λενγών άπόστασι από τόν πύργο του Τοριελλά, όπου παρεθέριζε ό κ. Σαβινιέ, στό πρόσσοιο Μαριτζά, έμνετε ένας παιδικός φίλος τής γυναίκας του, όνοματιέζομενος Ζακ ντ' 'Αλλά, Ήταν από τους φτωχούς είνουνης είνουνης, από τους όποιους είνε γεννάτες κ' οι όποιοι με οικονομία καί άλιότητα ζούν στα μικρά τους κτήματα, τρώγοντας τά λάχανά τους καί τό σάκι τους, κινηρόντας καί χρωσιόμενοι από λίγο κάθε χρόνο. 'Ο Ζακ ντ' 'Αλλά ήταν ένας ώραιος νέος είνουσιεσάφρον χρόνον, μελαχροινός, κάφρασιμενος, σβέλος, με ώραία γαλάζια μάτια χαθάρια... Όταν ήταν πολύ νέος, ή κ. ντέ Σαβινιέ καί ό Ζακ ήσαν γειτόνες, είχαν γνωρισιτή κ' ένα άμοιβάδιο ασθμα ήλζε άναπτρυχά μεταξύ τους. Τό ασθμα αυτό ήλζε προχωρημένο τόσο, ώστε οι γονείς τής νέας βιάσθηκαν να τήν άπομαζούνοιν από τό φτωγό φίλο της καί να τήν παντρεύνοιν με τόν κ. ντέ Σαβινιέ.

«'Ο τελευταίος βιθισμένος στη μελέτη τών φυσικών ιστοριών του δέν ήλζε άνοισει ποτέ να μιλόνη για τις σχέσεις τών δύο νέων, ή, άν ήλζε άνοισει, πέρασε τά λόγια του κόμμανη για φλυαρίες. 'Ετσι παντρεύτηκε τήν φίλη του Ζακ, χωρίς να τήν άπομαζέται καθόλου, έφσον τουλάχιστον έμνετε στην επαρχία. Της άνοιγες καί τή ζήλεια του τή φήλαγε για τό Παρίσι.

«Αιτά οι νεανικόι έρωτες είνε όμοιοι με μερικά φτιά, που, άν καί δέν έχουν τις ρίζες τους βαθιά στη γη, έν τοιούτος δέν μπορεί κανείς να τή ξεριζώση όλοτετα. Μιά μέρα ή «ώραία Κορυζάνδη» καί ό Ζακ συναντήθηκαν σε κάποιο κινηρό καί ή αγάγη τους, που τή νόμι-

ζαν από κιαρό σθεσιμένη μέσα στην καρδιά τους, ξεναφούνοισε έξαφρα καί άρχισε να βράζει μεγάλα κόκκινα λουλούδια, έτσι που, όταν ό Ήλότεπος καί άλιότιός Σαβινιέ, έπαυσε τή γυναίκα του μαζούρα από τό Παρίσι, νομίζοντας ότι τήν έξαφράλιζε, τήν έφραγε κατ' είνεθιαν μέσα στο στόμα του ίδιου...

III

«'Ενα απόγευμα του Σεπτεμβρίου, ό Σαβινιέ γρούσε από κινηρό λαζόν, όπως έμεις σήμερα. Όταν έφτασε στους κασταναίνους τού πύργου του, πληρίασε σ' ένα κινηρετικό περιπτερο έφραταλιεμένο, άκονος μέσ' από τό μισόλειστο παντζούριου του ένα όρωιο φωνόν κάποιος έτοπτο... 'Εδωσε τό σκίζο του σ' ένα δέντρο, τού έδειξε μ' ένα νόημα ότι έφραγε να κινή τόν φρόμο καί, σκουοφάδωνόντας από τόν τοίχο, κατόφρασε να φτάση ως τό παρόδιου του περιπτερο. 'Εκει, με απόγνοσι, είνε τή γυναίκα του καί τό Ζακ ντ' 'Αλλά άφραλασιμενος.

«'Ο Σαβινιέ ήταν πολύ περιφρονος καί δέν του άφρασε τά σκάνδαλα. 'Ετσι καταχλωμος, με κούνος του έαντο του, πήγε κ' έμνετε άδούρβα τό σκίζο, καί άπομαζούνησε σωτηρία, σκούλογύθονος με ποιο τρόπο θα έκδιζηθη τή άπιστη. Στο όρωιο του είνε τά μανιτάρια κάτου από τις κασταναίνες καί έφραγε κ' έφραγε μερικά. 'Από τή άφγη, σάν έμνετερος βοτανολόγος που ήταν, άντελήφθη ότι πολλα άφ' αυτά ήσαν δηλητηριώδη, με δέν τά πέταζε. 'Απεναντίας, έφρασε με τό μαζούρι του τά σημάδια, από τά όποια θα μποροισε να τή ξεχωρίση κανείς. 'Επειτα, όταν γρούσε στόν πύργο, τά έδωσε στη μεγέισσα, ξεφροντας ότι ήταν τό άγαθόταρο φαγητό τής γυναίκας του.

IV

«Τό ίδιο βράδυ, σερβίρισαν στο τραπέζι τά μανιτάρια. Γέμισαν τήν τραπέζαρια με μιά μινουδιά, που άνοιγε τήν όρεξη καί ή κ. ντέ Σαβινιέ τά έφραγε με άληστια. 'Όσο για τό σκίζυγό της, αυτός είνε ότι δέν πεινόσε καί ούτε τά άγγιζε καν. 'Όταν σκουώθηκαν από τό τραπέζι καί πήγαν στο μικρό σαλόνι, όπου οι δύο σκίζυγοι σινηθίζαν να περνάουν τή βραδιά τους, ό κ. ντέ Σαβινιέ έβλεπε έξαφρα τής πόστες, έβλεε τά κλειδιά στην τσιπη του καί άφου κούθησε σε μιά πολυθρόνα, είνε φηζού καί άίστηρά στη γυναίκα του :

— Κυρία, με άπατήσατε !... Σας είνε σημερα μαζί με τό Ζακ ντ' 'Αλλά μέσα στο περιπτερο τών κασταναίνων.

«Καί τής περιέγραφε τόσο έκτενός τις λεπτομέριες του αντεβόου, ώστε ή φτωχη γυναίκα έμνετε άναυδη.

— Μου έκάνετα μιά μεγάλη προσβολή, έξακολούθησε ό Σαβινιέ, καί γ' αυτό άπεφάσισα να σας έκδιζηθώ. Θά μποροισα να σας σκουοτίσω εκεί μέσα στο περιπτερο, μαζί με τόν φίλο μου, άλλ' απεχθάνομαι τά σκάνδαλα. 'Όσοσά θα πεθάνετα, αλλά μ' ένα τρώα, ό όποιος θα φραγή στόν κόμμα έντελώς τρυαίος. Τά μανιτάρια που φράγατε απόγε ήσαν δηλητηριασιμενα καί τά μύζεμα επίτηδες για να τά φάτε. 'Ετσι, ως άφριο τό προί, δέν θα είνε ασφαλώς ζωντανή. Σας προειδοσιώ. 'Αν έφραγε να τακτοιοήσατε τίποτε ή να μου κάνατε καμιά παραόληση, βιασιήτε, γιατί σε μιά ώρα δέν θα έφραγε πειά δινάμεις...

«Περίτρομη από τήν άποκάλυψη αιτή ή κ. Σαβινιέ γονάτισε... 'Αφρασισε πολύ τή ζωή, γιατί ήταν μόλις είνουσιεσάφρον χρόνον... »'Άχτένετε τό σκίζυγό της, κούλοφραζόταν στα πόδια της, ζηλιώντας του ως χάρι να φωνάξη ένα γιατρό... 'Εκείνος όμως έμνετε κούφος σε όλες της τις είνουνης καί περιουσιόταν για έπαναλιεμένη :

— Με άπατήσατε !... 'Εκδιβοήμια !...

«Σε λίγο ή «ώραία Κορυζάνδη» άρχισε να αισθάνετα τους πρώτους φρηζούτους πόνοους τής δηλητηριασιμενης. 'Ηθελε να φωνάξη, με τό μικρό σαλόνι ήταν πολύ μακριά από τό έπάστεγο του πύργου, όπου κομύνοισαν οι ίππότερες καί ασφαλώς δέν θα τή άνοιγαν. 'Εξ άλλου, ό Σαβινιέ τής έφραζε κτηνωδός τό στόμα με τό χέρι καί έάνιζε τους στενωγούς της. 'Υστερα από μιά ώρα, ή δυστηρημένη γυναίκα άρχισε να παραλήθη σάν τρελλή... 'Όταν, κατά τά μεσάνυκτα, ό σκίζυγος βεβασιόθηκε ότι ή δηλητηριασιμενη είνε άντελεσιτη πειά καί ότι δέν ήπληγε κανένας τρόπος σωτηρίας, άνοιξε τις πόστες, έκπνησε τους ίππότερες, άνηγγειλε πως ή γυναίκα του ήταν άφροστη καί τούς έστειλε να φωνάξουν

— Μου έκάνετα μιά μεγάλη προσβολή !...Θά σας έκδιζηθώ'.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΑΘΗΗΝ ΧΑΙΣΤΙΝΚΕ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΣΥΜΠΩΣΙΣ

ΙΑ βραδιά γνωρίσθηκα στο σπίτι κάποιου φίλου μου με το Βάν Χαϊκ, ένα γέρο απόστολο σωτήριο και ποιά μελαγχολικό. Είχε λάβει τον παλιό χαρμό μέρος στον πόλεμο της 'Αγγλίας κατά το Τράνσβαλ, όπου μάλιστα διασχίσθη, άλλ' απέφευγε να μιλήση για τη στρατιωτική του ζωή.

— Ο πόλεμος είναι πάντα ο ίδιος, απορριπτόνται με φωνή βαριά σε κάθε ερώτησί μας. Είναι μια ανθρωποκτονία και τίποτε άλλο... Δεν πρέπει νάζετε καμιά αμφιβολία γ' αυτό...

— Όσοσο μπορεί κανείς να διηγηθή ιστορίες, που δεν έχουν σκοτωμούς και άγριότητες, του είπα ένα βράδι.

Και γιά να τον βάλω σε πειρασμό να μίς πη κάτι, άρχισα να διηγώμαι μια ασήμαντη πολεμική ιστορία, που την είχα άκουσει κάπου ένζινες τις ημέρες. Έπρόκειτο γιά έναν πληρωμένο στρατιώτη, που έπεσε στά χέρια ενός έχθρου με καλή καρδιά και γλύτσισε έτσι από βέβαιο θάνατο.

Ο Βάν Χαϊκ μ' άκουσε ως το τέλος σιωπηλά κ' όταν έτελείσθηα τη διήγησί μου, ειπε με κάπως άποτομη φωνή:

— Αυτό μοιάζει την ιστορία ενός φίλου μου στον τελευταίο πόλεμο.

Κοντοστάθηκε γιά μια στιγμή κ' έπειτα καταναζώνοντας τους διασταγούς του έξακολούθησε:

— Ο Πιέτ Χάιμανς—έτσι τον έλεγαν—ήταν ένας άπ' τους στενωτέρους φίλους μου. Είχε ένα τμήμα κάτω στην 'Αφρική και ημιζόταν ως άριστος κληρικός. Ποτέ δεν ήταν τόσο έντυξιμένος όσο την ώρα που γυροδσε στο σπίτι του, φοροτημένος από κινηρία. Όταν ένας άνθρωπος έχη ένα καλό σπίτι, μια μετρία περιουσία, μια όμορφη γυναίκα, τί άλλο περισσότερο ιστορεί να ζητήσει άπ' τη ζωή; Η γυναίκα του Πιέτ ήταν από τις απάντες ένζινες σιζύγιες, τις γλυκείες και περιθαρχικές, που καταλαβαίνουν άμείσως τί θέλει ο άντρας τους και έχουν να τον περιποιηθούν με τό παραάνη. Γι' αυτό κάθε φορά που ο Πιέτ γυροδσε άπ' το κινηρία του, έννοιθε την καρδιά του ανάλαφρη, γιατί ήξερε πως τον περιμενε κάποι μιά ήσυχη γυναίκα κ' ένα πλάσμα τρυφερό.

Σ' αυτή λοιπόν την όνειρωδή έντυξία ήλθε να δώσει ένα ζαρικό τέλος ο πόλεμος. Ο Πιέτ, γιά τον όποιον ο στρατός και ο πόλεμος ήσαν ό τι και το κινηρία, φέρσσε μ' εύχαρίστησι τη σπολή του στρατιώτου και πήγε να σκοτώσει όσους μπορούσε περισσότερους έχθρους. Ένωσάτι ότι λυπήθηκε λίγο που άφνε πίσω του τη γυναίκα του έφημη, άλλ' έφερε με την ένπιστοσύνη στην καρδιά του.

Θυμίστε τί φοβερός ήταν ο πόλεμος του Τράνσβαλ; Άτελείωτες άρμαγίες, διαρκές μαζοσπέσεις, άλλα καμιά μεγάλη, αποφασιστική μάχη. Σε μια άπ' αυτές τις άσημαντες συγχρούσεις ο Πιέτ πληρώθηκε. Το τραύμα που του είχε προζένσει ή έχθρησι σφαίρα, ήταν έλαφρότατο, άλλα την ίδια στιγμή το άλογο του σορσιάθηκε κάτω σκοτωμένο, συλλαφάροντας και τον αναβάτη του. Το πέσιμο αυτό έκανε τον Πιέτ να ζήσει γιά κάμποσο τίς αισθήσεις του.

Όταν ήλθε στά σύγγαλα του, αισθάνθηκε το κορμί του μωδιωμένο και το κεφάλι του ζαλιωμένο. Όσοσο προσάθηκε να βαδίσει κ' επροχώρησε τραιλίζοντας. Μόλις έκανε μερικά βήματα, άντάμωσε πιά πέρα έναν 'Αγγλο στρατιωτή βαρεια πληρωμένο, που με σθεσμή φωνή ζήτησε νερό. Ο Πιέτ, ηρωτόνος όποις ήταν, έσκαψε και το δώδωσε να πη. Όταν ο τραυματίας θέλησε να τον εύχαρίστησι, ο

ένα γιατρό. Όταν όμως ο γιατρός, ο όποιος έμνε δυό λέγες μακριά από τον πάγο, έφτασε, ή κενία Σαβανιέ ήταν νεκρή...

Μετά το θάνατο της σιζύγιου του, ο δολοφόνος σιζύγιος έφερε από ή Γαλλία και πήγε στην 'Αμερική, όπου, καθώς έμαθα, πέθανε πέθαν...

Την ιστορία αυτή την έμαθα άόρτομα από μια θαλαμηπόλο του πόλεμου, με την όποια είχα τότε ένα μικρό άσθημα. Αύτη, τρευνώντας τη νύχτα έκεινη από το μικρό σαλόνι, άκουσε τους θρηγούς της κ. Σαβανιέ, μιά, μόλις έβγαλε το αυτί της στην πόρτα και άκουσε περί τίνος πλώραται. Ληποθήθηκε από τον τρόμο της.

— Νά γιατί, άγαπητέ μου, ειπε ο 'Ιάκωβος, τελειώνοντας, κάθε φορά που τρώω μαντίρα, νοιώθω μιά άνατριχίλα να μοιά περνά το κορμί...»

ANDRE THEURIET

Πιέτ με μεγάλη του έκπληξη τον άκουσε να μιλά 'Ολλανδικά κ' όχι 'Αγγλικά. Τόν ερώτησε κ' έμαθε πως ήταν 'Ολλανδικός καταρογής και πως έπηρεσίσσε ως ένδελοντής στον 'Αγγλικό στρατό. Η φωνή του όμως ήταν ποιά άδύνατη. Έκανε μια χειρονομία σαν να θελε να ξεκοπείσθη το στήθος του κ' αυτό μονάχα ύπόρσσε να πη: «— Πάρτα άπ' έδω, πάρτα άπ' έδω...»

«Έπειτα άπ' αυτή την προσπάθεια, σταμάτησε μ' έναν ζώπο στο λαμό και σε λίγες στιγμές έξεφύγησε.

Ο Πιέτ, λυπημένος βαδίστα από το θάνατο του συντρόφου του, έσκαψε άποτόνο του και του ξεκοπείσσε το στήθος με την ένλπίδα πως δώδωσε κάτι σημαντικό, τίποτε έγγραφο ή ποιάς έξοσι τί άλλο.

Από το λαμό του νεκρού ήταν χρησιμμένο ένα μικρό δέμα ζαριτιά σε μια μεταξοτή κορδέλλα, που είχε βαφή στο αίμα. Ο Χάιμανς άνοιξε το δέμα με περιέργεια κ' άμείσως έπεσαν κάτω άρκετά γράμματα, μαζί με μια μικρή εικόνα.

Τη στιγμή έκεινη ο Πιέτ νόμισε πως δια γέρο του σταμάτησε, πως ο κόσμος νεκρόθηκε, πως τίποτε δεν βριζόταν στη θέσι του. Έπαυτα αισθάνθηκε άμείσως το αίμα του να άνεβαίνει στο κεφάλι του και τ' αυτιά του να βριζόν...

Τί είχε σιμή; Η φωτογραφία ποίτσε άπ' το δέμα, ήταν τίς γυναίκα του!... Σ' αυτήν έπιστη άνήγαυ και ή ένπιστοσύνη!... Ηταν το ίδιο, το γνωστό γράμμά της. Ο Πιέτ έφριξε το βλέμμα του σε μια άπ' τις ένπιστοσύ, που έφανε χρονολογία πριν άπ' τον πόλεμο και διάβασε την πρώτη λέξη: «Α γ α η κ έ ν ε μ ο υ ο...» Δεν ύπόρσσε να προσρήσει παρακάτω, το μίσο τον έντρίλωνε, ή μανία τον ένταγε...

Πέρασε άρκετός καιρός... Ο πόλεμος τελείωσε... Ο Πιέτ ζανσιόσε κάτω το τμήμα του και το σπίτι του. Κάθως προσροφός προς τα εκεί καθάβηα στ' άλογο του, διατηρούσε μέσα του μια τελευταία ένλπίδα, πως ίσως είχε γλαστή και ποιά ή γυναίκα του θα τοΐδανε καθήσυχαστιές έντυξισες.

Η γυναίκα του τον έπνεριμε στη βεράντα, γλυκοστην από άλλοτε, με βύσους κινύσες γύρω άπ' τα όμορφα μιάτια της. Τον ύποδεχθηκε με την ίδια καλοσύνη και τον μίσησε με την ίδια τρυφερότητα. Όταν μπήκε μέσα στο σπίτι, ή φρενή του Πιέτ έπαναστάθηκε μισοστά στην ύπορσσία αυτής της γυναίκα, που άγαπότος έβανε άλλο και ποή του φερνόταν τόσο γλυκά.

«— Έδω έχω κάτι γιά σενα, της ειπε σε λίγο με σιληρή φωνή και πέταξε ένταμο στο τραπέζι τις ένπιστοσύ και τη φωτογραφία της.

Μόλις τί είδε ή γυναίκα του, τα μιάτια της άνοιξαν άλλο τόσο άπ' τη φρενή και τα χείλη της έτριμωσάνταν.

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν, μερικές στιγμές βοήθς άγωνίας.

«— Σκοπόθηκε; όρωτες τέλος με χαριμένη φωνή ή γυναίκα του πόν Πιέτ, γυροδτας προς το μέρος του. Είναι νεκρός; λέιά;

Ο Πιέτ της απάντησε με μια καταρογική κινηρία του κεφαλιού του, άνικαυο να προσήνη την παραμικρή λέξη. Από την έφραση του προσοπου της γυναίκα, του βεβαιωνόταν πιά γιά την τρομερή αλήθεια.

«— Πιέτ, έμπίθησε σε λίγο ή γυναίκα του με τα στεγνωμένα της χείλη, πως ύπόρσσε αυτή τη δοκιμασία;

Ο Πιέτ όμως δεν άκουγε τίποτα λέιά. Μιά άκατανίκητη δύναμη τον έπνεριγε ν' άρσησι τα πάντα, να λησινοήσει το καθετί, να φηνη ιακωρία άπ' εκεί... Βήγες άπ' το σπίτι γρηγορα σαν τρελλός. Κάθως έδωγανε, είδε τα μιάτια της καρφωμένα ένταμο του με τρόπο, είδε το κορμί της μαζωμένο, συντριμμένο, σακατεμένο...

Σέλλωσε τ' άλογο του, καθάβησε κ' έφυγε. Σε λίγες στιγμές όμως τον έφτασε στο δρομο ένας ύπρητης τρέζοντας μ' ένα άλλο άλογο και με τακαμένη φωνή τον ζήτησε να γρησι πίσω στο σπίτι, γιατί ή κενία δεν ήταν καλά, κάτι της είχε σιμή.

Άμείσως όλη ή όρηγ κ' ή μανία του Πιέτ διαλύθηκαν σαν ένα μικρό σύννεφο που το συνεπάρει θάνατος άνεας. Την άγαπόσε τη γυναίκα του και φοβήθηκε γ' αυτό.

Όταν μπήκε στο σπίτι του, τη βρήκε ζαλιωμένη στην κάμαρά της μ' ένα τραύμα από ορθόλεγο στ' ήμιστοπό της. Είχε αυτοκτονήσει!...

— Νά, γιατί, ειπε στο τέλος σιμπεραστικά ο Βάν Χαϊκ, είναι καλύτερα να μη θηναιτα κανένας τον πόλεμο.

— Κι' ο φίλος σας; τόλμησε να ηελίσιωσσε συγκαμμένος.

— Η ο φίλος μου ή έγω το ίδιο κάνε, απορριπθήκε ο Βάν Χαϊκ μ' ένα βαθι άναστενηγμένο...

Είδε τα μάτια της καρφωμένα κ' τον πάνω μ' έτρόμο, το κορμί της συντριμμένο...

